

ο Κόμης τῆς Ἐφουραπόλεως μὲ τὸν 4. Π. Δρίβαν, Καστρέα, Συριανὸν Ναυτόποντον καὶ Συριανὸν Ἰππότην — ἡ Πάλλονσα Καρδία μὲ τὸν Σιδηρόν. Πόρτον — τὸ Σκουδίται ἀπ' ἐπάνω μου αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ μου παραγγέλλει νὰ σου γράψω, μηδὲν εἶπον οὐδὲν . . . ὁ Δούρειος.) Γεράσιμον Καρανδάρην (τώρα τὸ φύλλον θὰ στέλλεται ἀνώριτερα) Γεωργιον Ν. Σκουράρ (τὰ φύλλα σου στέλλονται ταχτικῶτατα: ἐν δὲν τὰ λαμβάνῃ; θὰ πῆστι . . . ἡ διεύθυνσις τὴν ὄποια μοῦ ξώσεις, εἴναι ἀνεπαρής;) Κλεαρχεῖν Λίπα, Ραρόναλδον ([E] διὰ τὴν εὐφράστατην ἀποστολήν σου) Τάμιον Ἀρακατωμένον, Τούρχηραν ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἀποστολήν ποὺ του ἔγραψες) Απειρίτιον Αρίβαν (πόσον καρόν εἴχες νὰ μου γράψῃ;) Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου, Ψύθορον τὸν Φύλλον, Αἴγιλην Γεωργαπόπολον, Καστρέα (σταῦρὲ μου κανέναι ἄλλο Π. Πνεῦμα, διότι αὐτὸν εἶναι ποὺν κοινόν;) Στρατηγὸν Ρόδην Κοντοτέλη, Χαρίλαον Κ. Μεγαλόποντον, Αροκήτην Καρδίαν, Λοκίαν (καὶ τὸ ποιηματίαν δικτὶ καθε τετράστικον ἔχει καὶ ἄλλο μέτρον;) Φρούριον τῆς Κερκίρας (τὸ πρὸς τὴν Ἐλληνοπόλαν τετράδιον σου δὲν εἶχε γραμματόσημον) ἔχει υπομονὴν καὶ θὲλασθεῖς;) Ἐλέρην Καρπᾶ (ἔστειλε) Ἀρατον, Πηδητούλαν (καὶ βέβαια ἐπρεπε νὰ πηδήσῃς, ὡς πηδητούλα ποὺ εἶσαι!) Ἀνύερον (αὐτὰ διὰ τὰ εἶπὼ μὲ τὸν καιρὸν) Κανυασίαν, Μαρίκαν Α. Κενρή, Ἐγχρόδη τὸν Σύλλα (ναποτάρης δι' ἀποστολῆς σου πρὸς ἓν τὸν ἀντιπρόσωπον, τῶν ὄποιαν διὰ τὸν κανόματα ἐδημοσίευσα;) Ορφέα (15 λεπτὰ ἔκαστον) Απάλη Μπούν, (λες ή μικρούλα «Διλή» νὰ ἔσθιστε κατέρα «Ενστάθειαν»; δὲν τὸ πιστανοῦ;) Ηλιολονστον Προίαν ([E] μὰ ποὺ εἶναι τὰ λόθι; ἔγω δὲν βρήκα κανένα: ἀπεναντίας μου ἀπεντέρεσσεν ή ἀποστολῆς;) Ἐλέρην Ι. Γεωργαπόλον, Ἀργιον Μάρθην (ναὶ νὰ μού το στελέχει.)

Απὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλεις ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀρητίφιλον (εἰς ἀποστολὴν δελτάριον στέλλεις ἀπ' ὅλα: εἰς ἀποστολήν, πληροφορίας, Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ Δοκήσεις! Πῶ νά τα χρησιμοτάτω τώρα;) Μή με λημώσεις (ἡ ψοίξ πραγματικῶς δὲν θὰ με λημονήσῃ ποτέ!) Συνῆπτρον τὸν Διός (χαίρω ποὺ διὰ τὴν γνωριμία τοῦ φίλου σου καὶ δὲν ἀφιεβάλλω διε τίνων γράφεις) Εδωστα τὸ ἀποκεπτήριόν σου εἰς τὸν χ. Φαιδωνα, ὁ ὄποιος σὲ ωρεύεις (Συριανὸν Ἰππότην (ἀναμένω τὰς Δοκήσεις σου) Συνρήγοπολαν (καὶ αἱ εὐκόλοι χρεάζονται καὶ αἱ δύσκολοι: εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, βλέπεις, λαμβάνουν μέρος κάθε ἥλικιας παιδιά;) Σωτήριον Κ. Σωτήριουστον ([E] διὰ τὴν ἀδρότητα τῆς ἀποστολῆς σου) Φίλιππον Βεργέτην, Σωτήριον Ι. Φίλκον, Σταμάτιον Κ. Τριανταρύλιον, Εὐπειθή Σύρ. Βαρδαλαμπούριαν ([E] μοῦ πρέσαν τὰ ἀνέκδοτά σου: τὸ πρώτον μάλιστα κῶς τὸ χρησιμοποιήσω· ἀλλὰ τὸ φαλτάκι σου ποὺ δὲν ἀσεβεῖς: ἔτσι, λοιπὸν πειράζουν τοὺς ιερωμένους;) Θαλασσούρον Ζωγράφον Νικολάον Παπαδημητρίου (έλθηθεν καὶ δὲν δημοσιεύειν διὰ τὴν σειράν των) Ἐλέρην Ι. Τζάρα (Εἰς τὴν ὠραιοτάτην ἀποστολής σου νομίζεις διὰ ταλλίτερα εἰνα νὰ πάρῃς φευδώνυμον, τούλαχεστον διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν· εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖς νὰ διαγωνίσεις καὶ μὲ τόντομά σου, διώς λέγεις: Ὁ «Οδηγός») Μεγαλὴ Παρασκάνη (αἱ τανίται ποὺ μου ἔστειλες, δέν μου χρεάζονται νὰ τας φυλάντης καὶ διάκις κάμψεις παραγγείλαν, νά μου ἔσωκλεις ἀπὸ μίαν, διὰ νὰ σου στέλλω τὰ ζητούμενα βιβλία, τετράδια, κτλ. Ἐνόησεις;) Αλεξιχέρανγον (βεβαίως είχες δικαιοιον ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχεις διὰ τὸν μου γράφεις πάλιν τατικά;) Μούραρ τῆς Αστρορούμιας (ὁ «Ανανίας μου είπεν διὰ δὲν διὰ σε λημονήσῃ εἰς τὰς ἀδελφάς του εδεικτὰ τὴν μπιμπίλαν σου [E] ἀλλὰ καμπία δὲν ξέψεις αὐτὴν τὴν ἔργασιαν.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5. Απρελίου

Ο γέρενς τῶν λύσεων, ἵνα τοῦ διοικοῦ δίου νὰ γράψεις τὰς λύσεις των εἰς διαγωνίσματα, πολεῖται ἵνα τὸ Γραφεῖον μας εἰς φυκίλλουν, διὰ έκαστον 20 φύλλα καὶ τεράπται φρέ.

95. Δεξιέγγριφος.

Ἔνα βουνὸ μὲ μέρος σου μονάχα ηνωθῆκεν Κ' ἔνας ἀρχαῖος βασιλεὺς τὰ δύο ἐγγῆνα.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τακενούν "Ιού

96. Συλλαβοθεργίφος.

Τὸ πρῶτον μου σὲ ἀποτέρει, Τὸ δευτέρο μὲ σὲ προτέρει, Τὸ σύντολον μου ἐδυνάκυ. Καὶ τοῦ προγόνους ἔχθριόν.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ανανύμου

97. Στοιχειόγγριφος.

Ἐνὸς στρατηγοῦ ἀρχαῖου Τοῦ ἀλλάζεις ἔνα γράμμα Κ' αὐτοκράτορος Ρουμανοῦς

"Ἐχεις τόνομα ἐν τῷ ἄνα.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ζερφεοῦ Νεσιούν

98. Αἴνιγμα.

Εἶμενα δύο ἀδελφοῖς ἔγω ὁ πειρατής μεγάλος. Γυρίζω ἀκατάπαυστα, γυρίζει καὶ ὁ ἔλλος.

Καὶ μολούνται διάσομα, ἔκεινος μὲ προφθάσεις, Καὶ νὰ σταθοῦμε κάποτε κ' οὐ δύο μαζὶ συμβαίνει.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Περιον τῆς Βοΐου [ΕΕ]

99. Διημώδεις Αἴνιγμα.

Δακτυλίδι θεραπεύει, θεραπεύει, θεραπεύει, πέφτει ἀπὸ τὸν ἔγκρημόν, Μήτε δὲν τσακίσται, Μήτε δὲν ραγίσται.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Βοσδαλαμπούρα

πλέκουν, ξερίσαι, κοπανέλια;) Ἰππότηρη Γουλεύμον, Ἀλεξάνδρας Δούρον (μοῦ ἀρσεῖς πολὺ ἡ μετριοφροσύνη σου διὰ τὴν στέκται ἀπ' ἐπάνω μου αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ μου παραγγέλλει νὰ σου γράψω, μηδὲν εἶπον οὐδὲν . . . ὁ Δούρειος;) Γεράσιμον Καρανδάρην (τώρα τὸ φύλλον θὰ στέλλεται ἀνώριτερα) Γεωργιον Ν. Σκουράρ (τὰ φύλλα σου στέλλονται ταχτικῶτατα: ἐν δὲν τὰ λαμβάνῃ; θὰ πῆστι . . . ἡ διεύθυνσις τὴν ὄποια μοῦ ξώσεις, εἴναι ἀνεπαρής;) Κλεαρχεῖν Λίπα, Ραρόναλδον ([E] διὰ τὴν εὐφράστατην ἀποστολήν σου) Τάμιον Ἀρακατωμένον, Τούρχηραν ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἀποστολήν ποὺ του ἔγραψες.) Απειρίτιον Αρίβαν (πόσον καρόν εἴχες νὰ μου γράψῃ;) Ηγεμονίδα τῆς Σύρου, Ψύθορον τὸν Φύλλον, Αἴγιλην Γεωργαπόπολον, Καστρέα (σταῦρὲ μου κανέναι ἄλλο Π. Πνεῦμα, διότι αὐτὸν εἶναι ποὺν κοινόν;) Στρατηγὸν Ρόδου Κοντοτέλη, Χαρίλαον Κ. Μεγαλόποντον, Αροκήτην Καρδίαν, Λοκίαν (καὶ τὸ ποιηματίαν ἀλλὰ δικτὶ καθε τετράστικον ἔχει καὶ ἄλλο μέτρον;) Φρούριον Αρίβαν (πόσον καρόν εἴχες νὰ μου γράψῃ;) Αργιον Μάρθην (ναὶ νὰ μού το στελέχει.)

100. Πυραμίς,

+ Οι σταυροὶ ἀποτελοῦν πρόσωπον

+ + = ἐπίρρημα. [τῆς Γραφῆς.

+ + . . = λίμνη τῆς Ἀσίας.

. . + . . = ζώον.

. . . + . . = ζῷον. Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αντωνίου Κυριακίδου

101. Ιδούσιες Τρίγωνον.

Τὰ κατωτέρω γράμματα λάβει ἀνά ἐπτά.

Καὶ τρίγωνον ἰσοσκελὲς σχημάτισμα μ' αὐτά:

ΑΒΕΗΚΛΑΜΝΟΟΡΣΣΣΣΤΟ

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αργιανάρχου Θεμιστοκλείου

102. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Α Τ Κ Ο
Τ Ο Υ
Ε Ω Π Ε
Γ Ο Α Ω

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σεφοῦ Πιττοκού

103. Δογοπαίγνιον.

Εἰκοσιεπτά καὶ δεκατρία πότα κάμψουν:

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ζερφεοῦ Μεσινίους [E]

104.—108. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἔνος γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διέπειν τὴν συλλαβή.

Αὐτοῖς ποτὲ τὴν ποιητικὴν αὐτήν εἰσαγάγειν.

Αὐτοῖς διὰ τὸν Καρδιάν Λίναν, τὴν διαδράσην τῆς θαλάσσης. Ἡτο ποτὲ τὸν ποιητικὸν ποτὲ τὴν ποιητικὴν αὐτήν εἰσαγάγειν.

109. Τριπλόν Ακροστιχον.

Πάντες λέξεις διὰ ζητήσων καὶ πρὸτεινοῦνται τὰ διόπτραν τῶν ἀντιπρόσωπων.

110. Φωνευτόλιπον.

* — φθν-τε-λας-μλγ-τ-ν-κττρε-τν

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φεράρδου: Ιαδός

111. Ελληποδύμφωνον.

ο-εα-ει-ει-τ-αο-αι-α-υ-ο-ο-ωο

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αύγερος

112. Γριφός.

"Οσαι, σδς, ἴτ, ἴτ, Ό, ο, τόνε, γ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Χωρίς την Αρετή το Χρήμα είναι 'cān ένδυμα χρυσό, που δεν μπορεί να σχήμα... μά σε σκεπάζει τὸν μισό.

Η Αρετή δώμα, 'cān μητέρα, σου υφαίνει φόρεμα σε μόνο... και δέν σ' αφίνει σύτε μία μέρα έκτεθει μένον καὶ γυμνό!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΓΡΟ ΚΟΥΤΑΚΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἔδε σελ. 65.)

Ο Μαθίος, κρατώντας σφικτὰ 'cētēς δύο τὸν παλάμες τὸ σωτήριο αὐτὸ πραγματάκι, ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ σὰν ξετρέλλαμένος ἀπὸ τὴ χαρά του, ἔδειξε χοροτηδῶντας τὸ θησαυρό του εἰς τὴν γυναικα του καὶ 'cātē δύο μεγαλύτερα παιδάκια του. Τοὺς εἶπε πῶς ἐπέτυχεν αὐτὸ τὸ πολυτίμητο κουτάκι, τὴν δύναμίν του, καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ κάμουν μὲ τοὺς γείτονας διὰ νάπολαύσουν ὅτι καὶρο θέλουν.

Πρὶν λοιπὸν καλοχαράξῃ, ἡ κυρὰ Μαθίοιο, που ὑπνος γειτοναὶ αὐτὴν καὶ γιὰ δλούστων δὲν ἥταν, ἔτρεξεν εἰς τές γειτόνιστές της καὶ 'cātē στιγμὴ τοὺς ἐμάζεψεν δλούσες εἰς τὸ σπίτι της, ἐνῷ ἀκόμη ὁ Μαθίος, ἄγρυπνος ἀπὸ τὸ περασμένο πρῶι, ἐσυλλογίζετο τὶ καιρὸ νὰ ζητήσῃ, που νὰ εὐχαριστηῇ δλούσ τοὺς γείτονας του. . . μὰ τοῦ κάχου, τοῦ κάχου!

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀκόμη θὰ ἥτο 'cētō στρῶμα, ἀν δὲν τὸν ἐσήκωνε 'cētō πόδι ὅλη ἡ γειτονιὰ μὲ γυναικες καὶ παιδιά, ἐμβαίνοντας 'cētō σπίτι του, δλοὶ τους σὰν σαστισμένοι ἀπὸ τὴν περιέργειαν νὰ ἴδουν καὶ νὰ μάθουν γιὰ τὸ θαυματούργο κουτάκι του Μαθίοιο.

Ο Μαθίος τότε, σὰν τους ἔδειξε τὸ εὔρημά του καὶ τους εἶπε τί του εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύν, ἐστάθη λογαριάζοντας ακόμη τὶ καιρὸ νὰ ζητήσῃ δλοὶ σύμφωνοι μὰ σὰν δὲν τὸ εὔρισκε, στενοχωρημένος εἶπε τέλος δ, τι ἐσύμφερεν εἰς τὸν έσαυτόν του καὶ εἰς τὴ δουλειά του :

Γειτόνοι! ἀς φέρωμε αὐτὸν τὸν μῆνα τὸν ἥλιο μὴ ζητήσωμε βροχὴ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, που δὲν αφίνει νὰ ψηθοῦν τὰ γεννήματά μας... καὶ διὰ τὸ φθινόπωρο. . . βλέπουμε!

Τί; τί, λέει, τὸν ἥλιο; ἐφωνᾶξεν ὁ μπάρμπα-Πέτρος, ὁ περιβάλλαρης, που ἔδραζε πρώτῳ πράγμα μὰ γίνεται καλλίτερος καρός ἀπὸ αὐτόνε; οὔτε θὰ γίνη καλλίτερος! Τὰ παντζάρια μου μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸ δροσολούζονται, ξεπετοῦνε, μεγαλόνουν, γλυκίνονται, καὶ ἔτοι σὲ λίγες μέρες θὰ

κέψωμε γιὰ τὴ χώρα. . . νὰ φᾶν ψωμάκι καὶ τὰ παιδάκια μας. . . Τὶ λέσ, Μαθίο; 'Ο Θεὸς ξέρει τὶ κάνεις δίνει μιὰ ἥλιο, γιὰ δόσους τὸν χρειάζονται, μιὰ βροχούλα καὶ πάλι ἥλιο. . . ἔτοι εἶνε. "Αλλο, ἀλλο ζήτησε ἀπὸ τὸ παράξενο κουτάκι σου.

— Καλά, καλά 'cātē εἶπε ὁ μπάρμπα-Πέτρος, ἐφωνᾶξεν ὁ μυλωνᾶς, ὁ γυνός του γέρω-Προκόπη, καλὰ σου τα λέσι. Αὐτὸ ποὺ ἔζήτησες, τῷπες χωρὶς νὰ λογαριάσεης, διὰ τὸ ποτάμι ἔκατεθήκε ἀπὸ τὴν ἀβροχιὰ καὶ ὁ τροχὸς του μύλου τόσο-δα θήθει, καὶ ἔχινδυνευς νὰ σταματήσῃ. . . "Αν μείνῃ ξάστερος ὁ ούρανός ὃς τὸ χινόπωρο. . . ἀλλοίμονό μας!

— 'Αλλοίμονο 'cētēς δλούσ μας! ἐπρόσθεσε μὲ τὴ ἀστείαν του φωνῆ ὁ μπάρμπα-Γιάννης τὸ δλιγάτερο κακὸ που θὰ πάθωμε εἶνε. . . νὰ βράβωμε κόλλαυθ, ζινὴ σὲ λόγου μας. . . γιὰ νὰ γεμίζωμε τὴν κοιλιά μας!

— Μὰ λοιπὸν δέν το καταλαβαίνεις; εῖκουεν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος, ὁ δουλευτὴς ἀνεψιὸς τοῦ γέρω-Προκόπη τὸ μαγγανοπήγαδο θὰ στερέψῃ, δέν θάχωμε σταλαγματιὰ νερό, τὰ λαχανικά μας διφυσμένα θὰ μαραθούνε καὶ τὰ παιδιά μας πεινασμένα θὰ μας βλασφημοῦν!

Ο ἀρχικελευστὴς ὑπεκλίθη καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Άλλο, ἀλλο τίποτε νὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὸ μαγικὸ κουτάκι σου!

— Κύριε πλούχρες, εἶπε τότε ὁ Ρογήρος, βασίζομεν εἰς τὴν ἐπιτέκτειαν σας καὶ σας παρακαλῶ νὰ δικτάξετε νὰ μας δώσουν τούλαχιστον τοὺς σάκκους μας. ἀρ' οὐ θὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν εἰς τὸ πλοιόν.

— Εἶνε δίκαιον. Ζοέ, πηγαίνετε νὰ πάρετε τοὺς σάκκους καὶ νὰ τους φέρετε ἐδῶ.

— Εἴρετε τὶ ἔκατάλασσα, γειτόνοι; τὸ κάθε τὶ ποὺ κάμνει ὁ Θέσις, τὸ κάμνει γιὰ τὸ κακὸ ὅλων μας. "Αν κάμη δ, τι καιρὸ συμφέρει εἰς ἔνα μόνον ἄνθρωπο, δυστυχία 'cētēς δλούσ τους ἄλλους...

— "Αμ, δὲν λέσ τοιτο, που τὸ κακούσα μιὰ φορὰ καὶ ἔναν καιρὸ ἀπὸ τὸ παπᾶ-Ιγνάτιο, τὸ θεῖο τῆς γιαγιᾶς μου; διέκοψε τὴν ὄμιλο του Μαθίοιο ὁ Μπάρμπα-Γιάννης: "Αν δλοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχανε μιὰ τέχνη, πῶς θὰ ζεύσαμε σὰν μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, ὁ ἔνας νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἄλλου καὶ δλοὶ μας πάλι τοῦ Μεγαλοδύναρου Θεοῦ;

— Σάν το ἔκατάλασσα, κύρ-Μαθίο! ἐφωνᾶξεν δλοὶ των μ' ἔνα στόμα καὶ ἐσταυροπήθησαν 'cātē λόγια τοῦ μπάρμπα-Γιάννη, σηκώνωντας τὰ μάτια των κατὰ τὸν ούρανο. . .

— Λοιπόν; . . . Λοιπόν, σὰν δλοὶ ἐτοιμάζοντο, χαρογελῶντας δλοὶ, νὰ πάνε 'cētē δουλειά των, ἀκουσούν τὰ παιδιά του Μαθίοιο νὰ τρέχουν φωνάζοντας 'cētē αὐλή:

— Πατέρα! Πατέρα! αὐτὸ τὸ κουτάκι εἶχεν ἀπὸ αὐτὸ ποὺ βάζει 'cētē μύτη του δ. . . ἀφοῦ! ὁ μπάρμπα

Γάν. . . ἀ-ψοῦ! ἀ. . . ψοῦ! «κι' ἀλήθεια λέμε!»

— Καὶ πράγματι. Τὸ θαυματουργὸ ἔκεντο κουτάκι ἡταν μία ἀπλὴ ἀπὸ ταρταρούγα ταμπακέρα τοῦ Γιατροῦ του χωρίου, ὁ ὄποιος, σὰν σοφὸς ποὺ ήτον, ἔπιτηδες ἔπαιξεν αὐτὸ τὸ παιγνίδι 'cētō Μαθίο, νὰ τὸν μάθῃ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος καὶ νὰ μὴ θυμώνῃ καὶ νὰ μὴ βλασφημῇ ποτέ. . . μάλιστα χωρὶς νὰ ἔχῃ δίκην!

(Μίμησι)

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἔδε σελ. 61.)

— Μάστερ, εἶπεν ὁ ὑποπλοιάρχος πρὸς τὸν ἀρχικελευστὴν, ὁ δποῖος ἔστεκτο πλησίον του δροῦς καὶ ἀκίνητος. Νὰ δημητρίουν αὐτοὶ οἱ κύριοι εἰς τὴν φυλακὴν του πλοίου ποὺ τὴν γνωρίζουν καὶ ἀπὸ ἄλλοτε. . . Νὰ βάλετε ἔνα φρουρὸν εἰς τὴν θύρα μὲ τὰς αὐτηροτέρας διατακαγάς. Σάξ ἀιαθέτω τὴν φύλαξιν αὐτῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ προσέξατε καλά, διότι σᾶς θεωρῶ προσωπικά μεγαλύτερα παιδιά τοῦ πατέρα, τὰ λαχανικά μας διφυσμένα θὰ μαραθούνε καὶ τὰ παιδιά μας πεινασμένα νὰ μας βλασφημοῦν.

— Ο ἀρχικελευστὴς ὑπεκλίθη καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Κύριε πλούχρες, εἶπε τότε ὁ Ρογήρος, βασίζομεν εἰς τὴν τιμὴν νὰ φέρετε τὴν παραμικροτέραν πληροφορίαν, ἀπήντων τῆς παρασκευής τοῦ θύματος του, γνωρίζομεν πλέον κατὰ ποῖον τρόπον.

νήτης τοῦ κατέργου, διὰ νὰ βεβαιωθῇ διὰ ἔφυγαν μόνον δοῖοι ἀδικαιοῦντο νὰ φύγουν, διέταξε νάναγνωσθῆ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὁ κατάλογος. Τὴν στιγμὴν ἔκεινην ηρεμούσεν τὸ πατέρων καὶ πατέρων μέρος εἰς τὸν κατέργου, ἀκριβῶς διὰ προσέτηδες καὶ τὰ κτένια, λέει ὁ λόγος. "Οσφ 'γι' αὐτοὺς τοὺς στερημανούς, η ίδεα μου εἶνε πῶς πρέπει νὰ κυττάζουν τὴ δουλειά τους!

— Επὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας εὐρίσκετο ταχυκάρχης τὶς τῶν γρεναδίλεων, ὁνομάζουσεν Μπελόμος, στρατιώτης γηραιός καὶ παλαίμαχος, λαβῶν μέρος εἰς δουλειές δὲν εἶναι δικῆς μας δουλειά, καὶ μιὰ φορὰ ποὺ οὐδὲν οὐδεὶς θέλει μερικές κανονιές καὶ 'cētō Μπρόσου.

— Ρογήρος Νοσριών! ἐφωνᾶξεν ὁ οὐπαξιωματικός.

— Ρογήρος Νοσριών! ἐπανέλαβε.

— Ρογήρος Νοσριών! ἐπανέλαβε. Τότε ὁ στρατιώτης, ὁ ὄποιος εἶχε πλέον ἔπι έχθρικού ἐδάφους. Τότε ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβεν δλας τὰς ἀναγκαῖας προφύλαξις ἐσχημάτισεν ἐμπροσθόφυλακήν καὶ ὀπισθοφυλακήν, ἔξεπεμψε δὲ προσκόπους καὶ ἀνιχνευτὰς καὶ δλας τὰς διευθύνσεις.

— Παρών!

— Σεῖς εἰσθε ὁ Ρογήρος Νοσριών; ηρώτησεν ο Ρενώ, πλησιάσας.

— Μάλιστα . . . ἐψέλλισεν ὁ στρατιώτης.

— Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν! ἀπήντησεν ο Ρενώ.

— Καὶ μαντεύσας τὴν ἀλήθειαν, ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ ἔξελθῃ διὰ λέμβου μετὰ τοῦ κατατραχύλησαν εἰς ἐν βάραθρον, ὁ ταγματάρχης Μπελόμος διέτασσε νὰ οἰκονομήσῃ τὴν ήμέραν ἐκείνην ὅπως δύως.

— Τι ἔννοες μὲ αὐτὸ; ηρώτησεν ο Επίτροπος.

— Έννοῶ ἀπλούστατα, ἀπήντησεν ο Παπαφίγκος, θήτε καὶ σήμερα τὴν κουραμάνα σας, πρέπει νὰ πέντετε τὴν ζητήσετε ἀπὸ τὴν άποθήη του τοῦ καραβίου αὐτοῦ,

